

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. T.**
bytem M. 454/16, X O.
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2017, č. j. KUOK 71907/2017, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal přezkoumání shora citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze dne 10. 4. 2017, č. j. SMOL/088684/2017/OARMV/PNL/Paz. Magistrát tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění platném v době spáchání přestupku (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to z nedbalosti, porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 20. 12. 2015 v 00.07 h v Olomouci na ulici Javoříčská, ve směru jízdy z ulice Nešverova řídil motorové

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

vozidlo tov. zn. Volkswagen, registrační značka X, kdy nerespektoval dopravní značku B2 „Zákaz vjezdu všech vozidel“ na ulici Nešverova a tuto projel v protisměru, což je zakázáno. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1 700 Kč a náhrada nákladů řízení spojených s projednáváním přestupku v paušálně stanovené výši 1 000 Kč.

2. V žalobě žalobce namítal, že ve výroku není seznatelné, v jakém místě, resp. ve které ulici, zda Javoříčské či Nešverově, se měl žalobce přestupku dopustit. Není technicky možné, aby se vzhledem k úpravě dopravního značení v těchto ulicích a vzhledem ke vzájemnému postavení obou ulic a vzhledem k celkovému průběhu skutkového děje, jak byl vyličen svědky, žalobce mohl dopustit téhož přestupku v obou ulicích.
3. Žalobce dále namítal, že ve výroku rozhodnutí magistrátu absentovalo jasné vymezení povinností, které měl žalobce svým jednáním porušit. V § 4 písm. c) zákona o silničním provozu jsou povinnosti vymezeny široce a není dostatečně konkrétně vymezena povinnost, kterou měl žalobce porušit.
4. Žalobce již v průběhu celého správního řízení namítal, že v ulici Nešverova chyběla značka B2 „Zákaz vjezdu všech vozidel“. Správní orgán neprokázal, že v době spáchání přestupku se zde tato dopravní značka nacházela a že byla viditelná. Jediným důkazem, ze kterého správní orgány vycházely, bylo vyrozumění Technických služeb města Olomouce, a. s., ze dne 8. 6. 2016, avšak toto vyjádření neprokazuje, že v době spáchání přestupku byla dopravní značka B2 viditelná. Prokazuje pouze to, že s ní ze strany Technických služeb města Olomouce, a. s., nebylo nijak manipulováno. Značka mohla být překryta či mohla být otočena do strany, což byl důvod, proč ji žalobce neviděl a z toho důvodu se jí nemohl řídit. Je s podivem, že správní orgány i přes soustavné námitky žalobce ve správním řízení neopatřily žádné další důkazy prokazující, že se zde v době spáchání přestupku tato dopravní značka skutečně nacházela. Stejně je s podivem, že strážníci Městské policie Olomouc, kteří obvykle všechny přestupky fotograficky dokumentují, nepořídili fotografickou dokumentaci značky a předmětné ulice. Viditelnost značky B2 nebyla prokázána ani svědeckou výpovědí strážníků Městské policie Olomouc.
5. Dále žalobce namítal, že žalovaný nezohlednil novou právní úpravu účinnou v době jeho rozhodování – nový zákon o přestupcích. Žalovaný tak rozhodoval o sankci nezákonně a vůbec nezohlednil § 44 zákona č. 250/2016 Sb., ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „nový zákon o přestupcích“), podle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. I pokud by správní orgán nedospěl k závěru, že je možné mimořádně snížit sankci, byl dle názoru žalobce povinen tuto možnost zvažovat, neboť sankce jsou ukládány *ex offio*. Ani mimořádné snížení výměry pokuty nevyžaduje návrh účastníka řízení. Každý má právo na uložení spravedlivého trestu. Správní orgán vůbec nezvažil, zda nebyly splněny podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty a byl povinen o sankci rozhodovat též podle § 44 nového zákona o přestupcích, a to i tehdy, pokud by dospěl k závěru, že podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty nejsou dány. K tomu žalobce odkázal na § 112 odst. 3 nového zákona o přestupcích. Podle žalobce byly dány podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty, a pokud by správní orgán při ukládání sankce vycházel i z § 44 nového zákona o přestupcích, nepochybně by k takovému závěru dospěl. Přitom pokutu lze uložit v částce nižší, než je zákonem stanovena dolní hranice sazby pokuty. Správní orgán v souladu s § 86 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), byl povinen uvést ve výroku i § 44 nového zákona o přestupcích a s přihlédnutím k existenci tohoto ustanovení rozhodovat. Tuto úvahu správního orgánu nemohou žalobce

ani soud nahrazovat. Žalobce byl přesvědčen, že pokud by správní orgán přihlédl k existenci § 44 nového zákona o přestupcích a rozhodoval s ohledem na jeho existenci, uložil by sankci pod spodní hranicí zákonem stanoveného rozmezí. Ostatně, proti žalobci nebylo zahájeno žádné další správní řízení pro obdobné porušení právních povinností a tedy lze usuzovat, že i samotné projednání věci mělo potřebný výchovný účinek. Ve věci byly zjištěny dvě přitěžující okolnosti a dvě polehčující, a proto magistrát uložil sankci na dolní hranici sazby. Přestupek měl být spáchán již dne 20. 12. 2015, tedy téměř před dvěma lety a od té doby se vede před správními orgány řízení, ve kterém žalovaný musel již třikrát zrušit meritorní rozhodnutí magistrátu pro nezákonnost. Podle žalobce v tomto případě stejně jako v trestním právu měla být do výše sankce započítána i délka řízení a zavinění správních orgánů na délce řízení, neboť tato je zřejmě nepřiměřená.

6. Podle žalobce přestupek ze dne 20. 12. 2015 bylo možné projednat pouze ve lhůtě do 20. 12. 2016. Žalobce odkázal na čl. 26 novely, čl. 2 odst. 3 novely a na rozhodný okamžik, kterým je den 1. 10. 2016.
7. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** k žalobním námitkám uvedl, že námitka týkající se údajně nejasně označeného místa přestupku a nejasného uvedení, které ustanovení mělo být porušeno, jsou vyvráceny spisovým materiálem magistrátu, se kterým se zřejmě žalobce neseznámil. Ve výrokové části napadeného rozhodnutí je zcela konkrétně uvedeno, jaké ustanovení zákona o silničním provozu žalobce svým jednáním porušil, včetně toho, na jaké konkrétní ulici v Olomouci k protiprávnímu jednání došlo.
8. Absence dopravního značení nebyla žalobcem při silniční kontrole namítána, a tedy nevyužil svého práva se k jednání, které mu bylo kladeno za vinu, vyjádřit. Oznámení o přestupku žalobce odmítl podepsat. Následně namítaná absence dopravního značení se z uvedeného důvodu jeví jako nevěrohodná a navíc byla magistrátem vyvrácena.
9. K námitce nezohlednění nové právní úpravy, konkrétně § 44 nového zákona o přestupcích, žalovaný uvedl, že postupem magistrátu nedošlo k porušení § 112 odst. 3 nového zákona o přestupcích, neboť druh a výměru sankce určuje zákon o silničním provozu, u kterého ke změně druhu a rozmezí sankce za přestupek, který je žalobci kladen za vinu, nedošlo. Navíc žalobce neuvedl ani jeden ze zákonných důvodů, který by užití tohoto ustanovení odůvodňoval. Jde o mimořádný institut a nelze jej paušálně vztahovat na všechny přestupky. Žalobci nic nebránilo v tom, aby se aktivně účastnil ústního projednávání přestupku, avšak tohoto práva nevyužil. Svou nečinnost nemůže žalobce následně dávat k tíži správním orgánům.
10. K námitce zániku odpovědnosti za přestupek žalovaný uvedl, že názor žalobce nemá oporu v právních normách jím zmiňovaných. Zákonem č. 204/2015 Sb. platným do 30. 6. 2017, byl novelizován článek I bod 6 a 7, novelizován § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a tato část zákona č. 204/2015 Sb. nabyla účinnosti dnem 1. 10. 2015. V přechodných ustanoveních čl. 2 odst. 3 je uvedeno, že § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona (č. 204/2015 Sb.), přerušení běhu lhůty zahájením řízení se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Žalobce mylně uvádí účinnost zákona č. 204/2015 Sb. (dne 1. 10. 2016), tato účinnost se vztahuje pouze na „ostatní“ ustanovení.
11. Dle žalovaného správní orgány dostály své povinnosti postupovat v souladu s § 3 správního řádu a zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to při zachování všech procesních práv žalobce.

12. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 19. 7. 2017.
13. Soud ve vztahu k souzené věci ze **správního spisu** zjistil z oznámení o podezření ze spáchání přestupku proti bezpečnosti silničního provozu ze dne 20. 12. 2015 spáchání přestupku tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Ručně psané oznámení žalobce odmítl podepsat a odmítl se do něj vyjádřit.
14. Podle úředního záznamu Městské policie Olomouc ze dne 20. 12. 2015 prováděla hlídka Městské policie Olomouc kontrolní činnost na ulici Javoříčská, kde spatřila jedoucí osobní motorové vozidlo TAXI, tov. zn. Volkswagen, barvy žluté, registrační značky X, které vyjelo z ulice Nešverova v protisměru, kdy řidič vozidla vjel do úseku označeného svislou dopravní značkou B2 „Zákaz vjezdu všech vozidel“. Hlídka Policie toto vozidlo zastavila z jedoucího služebního vozidla nápisem „STOP“ na třídě Svobody v Olomouci a poučila řidiče o nedodržení § 4 písm. b) a c) zákona o silničním provozu, a to nerespektováním dopravní značky B2 na ulici Nešverova. Po poučení a zjištění totožnosti byl žalobce dotázán, zda si je vědom přestupku a je ochoten vyřešit celou věc s hlídkou Městské policie Olomouc na místě. Nato žalobce odpověděl, že na místě s hlídkou nic řešit nebude a že s přestupkem nesouhlasí. Žalobce sepsané oznámení o podezření ze spáchání přestupku nepodepsal, ani se do něj nevyjádřil. Podle vyjádření strážníků dopravní značení B2 bylo v době spáchání přestupku viditelné, nebylo nijak poškozené ani zakryté.
15. Podle výpisu z evidenční karty žalobce měl tento řidičské oprávnění od 6. 9. 2012 a aktuální stav jeho bodového hodnocení byl 7 bodů a měl 4 záznamy v přestupcích z let 2012, 2013, 2014 a ze dne 3. 1. 2015.
16. Podle úředního záznamu magistrátu ze dne 3. 2. 2016 zmocněnkyně žalobce požádala o spis k přestupku, obdržela jeho kopii a sdělila magistrátu, že ústního jednání dne 4. 2. 2016 se nezúčastní ona ani její klient.
17. Podle svědecké výpovědi strážníka Mgr. J. S. se hlídka dne 20. 12. 2015 těsně po půlnoci nacházela u parkoviště v ulici Javoříčská, zahlédla vozidlo TAXI, které jelo v protisměru v ulici Nešverova. Řidič byl poučen, že se dopustil přestupku, a to tím, že v ulici Nešverova nerespektoval dopravní značku B2 „Zákaz vjezdu všech vozidel“. Řidič prohlásil, že touto ulicí jel, ale s přestupkem nesouhlasí a odmítl jej řešit v blokovém řízení a sdělil, ať věc strážníci postoupí k řešení správnímu orgánu. Žalobce odmítl protokol podepsat a vyjádřit se do něj. K dotazům magistrátu svědek uvedl, že vozidlo viděli v protisměru na vzdálenost 10 až 12 m, pouliční osvětlení bylo funkční, viditelnost nebyla zhoršena klimatickými podmínkami, žalobce byl ve vozidle sám, strážníci viděli vozidlo po celou dobu od spáchání přestupku až po jeho zastavení.
18. Svědek strážník L. B. ve své výpovědi uvedl, že při výkonu hlídky s kolegou S. kolem půlnoci spatřili vozidlo TAXI, které projelo ulicí Nešverova v protisměru. Hlídka stála se služebním vozidlem na ulici Javoříčská (Palachovo náměstí), hlídka se ihned rozjela za vozidlem a předepsaným způsobem ho zastavila. K dotazu magistrátu svědek uvedl, že vozidlo viděli jedoucí v protisměru na vzdálenost přibližně 10 m, pouliční osvětlení bylo funkční a viditelnost nebyla zhoršena klimatickými podmínkami. Žalobce byl ve vozidle sám a vozidlo hlídka viděla po celou dobu od spáchání přestupku až po zastavení, protože

jeli hned za ním. Žalobce byl po celou dobu arogantní a říkal, že si mají pohnout, neboť on na ně nemá čas a nic s nimi řešit nebude.

19. Při ústním projednání přestupku dne 4. 2. 2016 bylo provedeno dokazování listinami citovanými výše.
20. Podle úředního záznamu ze dne 8. 2. 2016 zmocněnkyně žalobce obdržela kopie výpovědi svědků.
21. V podání doručeném magistrátu dne 10. 2. 2016 zmocněnkyně namítala, že se v daném místě, v danou dobu žádné dopravní značení B2 nenacházelo, protože značka byla na základě vandalismu odstraněna a spisový materiál není doplněn o fotodokumentaci či videozáznam. Sami strážníci bez pochybností nemohli tvrdit, zda nebyla tato značka odstraněna, protože se nacházeli u parkoviště na ulici Javoříčská, tudíž ani neviděli na konec ulice.
22. Rozhodnutí magistrátu ze dne 11. 2. 2016 bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 5. 2016.
23. Podle vyjádření Technických služeb města Olomouce, a. s., ze dne 8. 6. 2016 k žádosti magistrátu, zda v termínu od 8. 12. 2015 do 24. 12. 2015 nedošlo k poškození či jinému znehodnocení svislé dopravní značky B2, která je umístěna v Olomouci na ulici Nešverova, při vjezdu z ulice Vídeňská, uvedená korporace uvedla, že značku neopravovala, nevyměňovala a nebylo znát jiného poškození.
24. Citované vyjádření převzala v kopii zmocněnkyně žalobce dne 18. 7. 2016.
25. Podle vyjádření žalobce, doručeného magistrátu dne 21. 7. 2016, podle citovaného vyjádření není prokázáno, že v době spáchání přestupku toto dopravní značení úplně chybělo či pouze bylo dočasně zakryto, ať již z důvodu organizace dopravy nebo jako pouhý vtíp neznámé osoby. Ve večerních hodinách nelze zakrytou značku při jízdě ve vozidle zahlédnout.
26. Rozhodnutí magistrátu o přestupku ze dne 25. 7. 2016 k odvolání žalobce, které obsahovalo v textu i fotografii označenou datem 20. 12. 2015 a označenou jako pohled na ulici Nešverova z ulice Vídeňská, bylo žalovaným zrušeno dne 1. 11. 2016.
27. Rozhodnutí magistrátu o přestupku ze dne 28. 11. 2016 bylo zrušeno žalovaným dne 27. 2. 2017.
28. V rozhodnutí ze dne 10. 4. 2017 magistrát popsal správní řízení, odkázal na provedené důkazy a zdůraznil, že strážníci Městské policie Olomouc učinili svá pozorování a zjištění při výkonu svého povolání ze zákonné povinnosti, přičemž nemají na bezdůvodném poškození žalobce nejmenšího zájmu. Proto magistrát hodnotil jejich pozorování a zjištění jako věrohodná, nezaujatá a nezkreslená a z tohoto pozorování a zjištění při rozhodování vycházel. Magistrát poukázal na to, že žalobce má evidovány čtyři záznamy o přestupcích proti bezpečnosti a plynulosti silniční dopravy a že tři jsou mladší tří let. Magistrát odkázal také na vyjádření Technických služeb města Olomouce, a. s. Magistrát zpochybnil důkaz předložený zmocněnkyní žalobce – fotografii získanou od „streetového“ fotografa, a to doložením fotografie, kterou magistrát získal, jak je z ní patrné, na aplikaci Google maps. Tato fotografie, jak je až na dva detaily zřejmé, je zcela shodná s fotografií doloženou zmocněnkyní žalobce. Z podkladů získaných na Google maps je patrné, že tato fotografie pochází z dubna roku 2012 (poznámka soudu - fotografie je obsažena ve správním spise).

Na fotografii doložené zmocněnkyní žalobce je však datum 20. 12. 2015, kterou by zde patrně zanechal fotoaparát, pokud je touto funkcí vybaven, a druhý rozdíl spočívá v absenci svislé dopravní značky B2 „Zákaz vjezdu všech vozidel“ na ulici Nešverova při pohledu z ulice Vídeňská v Olomouci. Při určení druhu sankce a její výměry magistrát vyhodnotil okolnosti a kritéria podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a přihlédl ke smyslu a pozici správního trestání, k závažnosti samotného přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a osobě pachatele. Přestupek byl spáchán konáním, a to z nevědomé nedbalosti, neboť žalobce nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl, což vyplývá ze skutečnosti, že si nemusel být vědom porušení dopravního značení, porušená dopravní značka však byla viditelná a nepoškozená, a proto neměl žalobce důvod ji nerespektovat. Povinnost řídit se dopravním značením vyplývá ze zákona o silničním provozu. K zavinění z nedbalosti přihlédl magistrát jako k polehčující okolnosti. Magistrát přihlédl k době a místu spáchání přestupku, kdy šlo o pozdní večerní hodiny, kdy silnice bývají méně frekventované než v denní dobu, což vyznělo ve prospěch žalobce, nicméně ulice Nešverova je situována v centru města a nachází se v ní dvě restaurace s noční otevírací dobou, což magistrát považoval za mírně přítěžující. V neprospěch žalobce ohodnotil magistrát záznam o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu spáchaný v posledním roce před spácháním projednávaného přestupku. Magistrát přihlédl i ke skutečnosti, že spácháním projednávaného přestupku nevznikla žádná materiální újma či zranění osob, což vyhodnotil jako polehčující okolnost.

29. Žalovaný v **napadeném rozhodnutí** aproboval rozhodnutí magistrátu. Žalovaný vyložil, že lhůta dvou let pro zánik odpovědnosti ve smyslu § 20 odst. 3 zákona o přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, neuplynula. Magistrát postupoval v souladu s vyslovenými právními názory žalovaného. Žalovaný neshledal jako důvodnou námitku, že sankce měla být uložena na samé spodní hranici rozpětí, stanoveného zákonem o silničním provozu. Bylo přihlédnuto k osobě žalobce v tom smyslu, že má již jeden záznam v kartě řidiče v období posledního jednoho roku. Nelze se domnívat, že možné důsledky skutkového jednání, kterým je jízda v protisměru jednosměrné pozemní komunikace, jsou totožně hodnotitelné jako možné důsledky jiných porušení zákona o silničním provozu, naplňujícím stejnou skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (např. nepředložení požadovaných dokladů k řízení motorového vozidla), pro které je stanoveno stejné rozpětí pokuty, tj. od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Žalovaný považoval jako mnohem závažnější jednání spočívající v nerespektování dopravního značení B2 „Zákaz vjezdu všech vozidel“, a to právě v úseku ulice Nešverova, kdy toto by jen stěží mohlo být sankcionováno bez dalších výrazně polehčujících okolností na samotné spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí. Magistrát uvedl, které okolnosti považuje za polehčující. Zmocněnec žalobce toto pouze účelově nazývá pohodlností. Žalovaný po posouzení námitek uvedených v doplněném odvolání, na rozdíl od žalobce se nedomníval, že by polehčující okolnosti převažovaly nad přítěžujícími tak výrazně nebo zcela, aby magistrát neměl jinou možnost v souladu s principem zásady volného správního uvážení, než uložit žalobci pokutu na samotné spodní hranici. Žalobce např. v projednávané věci nedoznal svou vinu a nelze se spolehlivě domnívat, že si závažnost svého jednání dostatečně uvědomuje. Současně lze částečně souhlasit s námitkou žalobce, že úvahy o tom, v jaké části městské zástavby došlo ke spáchání přestupku, jsou spíše chápány v obecné rovině. Ve vztahu k samotné výši

uložené pokuty za přestupek je žalovaný považoval spíše za marginální. Jinými slovy, počet a provozní doba restaurací v dané lokalitě sice dokresluje okolnosti spáchání přestupku, avšak může se ho dopustit i osoba, která danou lokalitou projíždí poprvé a není s těmito skutečnostmi obeznámena. Tím však žalobce neargumentoval a žalovaný měl za to, že i bez hodnocení těchto okolností lze považovat uloženou sankci ve výši 1 700 Kč jako odůvodněnou, právě s přihlédnutím k osobě pachatele přestupku, který měl v minulosti problém s dodržováním zákona a nyní se dopustil přestupku v podobě nerespektování platného dopravního značení. Takové jednání považoval žalovaný za mnohem závažnější než jiná skutková jednání postižitelná v rámci stejného rozmezí stanovení výše uložené pokuty. K námitce ohledně zavinění žalovaný uvedl, že nebylo žalobci prokázáno jednání ve formě ani úmyslu, ani vědomé nedbalosti. Ve prospěch žalobce lze hodnotit formu zavinění přestupku jako jednání nedbalostní, tzn. v jeho nejlehčí formě. Magistrát uvedl dostatečné úvahy o tom, jak dospěl k názoru, že o existenci příslušného dopravního značení žalobce vědět měl a mohl, kdy za tímto účelem opatřil vyjádření Technických služeb města Olomouc, a. s. S ohledem na tvrzení žalobce, že se dopravní značení v daném místě nenacházelo, měl žalovaný za to, že námitka žalobce byla dostatečně vyvrácena a není pochyb o existenci a platnosti dopravního značení v daném místě a čase. Správním orgánem nebylo přihlédnuto k žalobcem navrhovaným důkazům v podobě fotodokumentace pořízené od „místního fotografa, zabývajícího se stylem street photography“. K odůvodnění magistrátu žalovaný doplnil, že ty pocházejí z neověřeného zdroje a nebyly potvrzeny (resp. byly vyvráceny) dalším dokazováním magistrátu. Rovněž námitka žalobce, týkající se neurčitosti výroku rozhodnutí, že na ulici Javoříčské byl pouze zastaven, kdy z výroku rozhodnutí vyplynulo, že k přestupku mělo dojít právě na ulici Javoříčská, nebyla důvodná. Žalovaný vyšel ze znění celé výrokové části, pojednávající o místě a čase spáchání přestupku, a k námitce, že ze strany žalobce došlo k porušení povinnosti řídit se dopravní značkou B2 „Zákaz vjezdu všech vozidel“, a to na ulici Nešverova, při jízdě ve směru k ulici Javoříčská, uvedl, že tento výrok magistrát uvedl v poněkud opačném sledu, tzn. nejdříve uvedl ulici Javoříčskou a teprve následně uvedl, že ulicí Nešverova projel žalobce v protisměru, kdy nerespektoval stanovené dopravní značení. Nelze souhlasit s námitkou žalobce v doplnění odvolání, že nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku. Ten je definován přímo v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. V posuzované věci bylo před magistrátem dostatečně prokázáno jednání žalobce, který se neřídil dopravním značením B2 a s vozidlem jel v protisměru ulicí Nešverovou, kterou projel až do ulice Javoříčská, kdy následně pokračoval směrem k ulici třída Svobody, jak vypověděli svědci. Materiální znak přestupku byl zcela naplněný, neboť v protiprávním jednání žalobce pokračoval po celou dobu průjezdu ulicí Nešverovou a nebylo zjištěno, že by do této najel jen částečně, např. okrajem vozidla za účelem otáčení apod. K námitce, že nebylo stanoveno, podle kterého ustanovení měl žalobce povinnost respektovat dopravní značení B2, a že tato námitka nebyla vypořádána, žalovaný uvedl, že toto porušení je výslovně vyjádřeno právě předmětným dopravním značením B2 „Zákaz vjezdu všech vozidel“. Není zapotřebí uvádět ve výroku rozhodnutí porušení speciálního ustanovení, které pojednává o konkrétní povinnosti řídit se dopravním značením B2, vyjádřeného např. slovně, že řidič nesmí vjet do úseku uvedeného dopravního značení apod. Podle žalovaného v daném případě samotný význam slova „zákaz vjezdu“ dostatečně určuje povinnost z tohoto dopravního značení vyplývající, tedy že do předmětného úseku platnosti dopravního značení je zakázáno vjíždět.

30. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

31. Neopodstatněná byla námitka, že přestupek bylo možné projednat jen do 20. 12. 2016.
32. Podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 1. 10. 2015, *přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie*. Pokud by tedy byl přestupek žalobkyně posuzován podle znění zákona před novelou, uplatnila by se na něho bez dalšího jednoletá prekluzivní lhůta. V takovém případě by s ohledem na okamžik spáchání přestupku skutečně došlo k zániku trestnosti přestupku ke dni 20. 12. 2016, jak uvádí žalobce.
33. Avšak zákonem č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále též „novela“), byly do § 20 zákona o přestupcích vloženy dva nové odstavce 2 a 3, dle kterých *se běh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením. Přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky*. Účelem novely tak bylo mimo jiné zavést institut přerušování běhu prekluzivní lhůty, který měl zajistit správním orgánům dostatečnou dobu pro rozhodnutí o přestupcích předtím, než dojde k zániku jejich trestnosti. Současně ovšem zákonodárce stanovil strop dvou let (objektivní lhůta), po jejichž uplynutí dochází k prekluzi bez dalšího.
34. Klíčovým pro určení rozhodné právní úpravy je čl. XXVI novely. Ten upravuje účinnost novely tak, že tato *nabývá účinnosti prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení* (tj. 1. 10. 2016), *s výjimkou ustanovení čl. I bodů 3 až 8, 11 až 16, 17, 18, 23 až 25 a 29, čl. III bodů 1, 4 až 32, 34 až 40, čl. IV a čl. XII bodu 3, která nabývají účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení* (tj. 1. 10. 2015). Mezi výjimky tak patří mj. i čl. I bod 6, na základě kterého došlo k výše uvedenému doplnění § 20 zákona o přestupcích, podle kterého *ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, o přerušování běhu lhůty zahájením řízení se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona*.
35. K účinnosti novelizovaného znění § 20 zákona o přestupcích, se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018-34, takto:
1. (25) „Čl. XXVI novely upravující účinnost jednotlivých ustanovení stanoví: „Tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, s výjimkou ustanovení čl. I bodů 3 až 8, 11 až 16, 17, 18, 23 až 25 a 29, čl. III bodů 1, 4 až 32, 34 až 40, čl. IV a čl. XII bodu 3, která nabývají účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení.“ Změna § 20 zákona o přestupcích je upravena v čl. I bodu 6 novely. Není tedy pochyb o tom, že samotné novelizované znění § 20 nabylo účinnosti již dne 1. 10. 2015. Údajný rozpor dle stěžovatele způsobuje čl. II bod 3 novely upravující přechodné ustanovení k § 20. Stěžovatel však přehlíží, že samotný čl. II bod 3 novely není zahrnut mezi ustanoveními, na která dopadá výjimka z obecné účinnosti novely. To znamená, že zatímco novelizované znění § 20 nabylo účinnosti již dne 1. 10. 2015, samotné přechodné ustanovení k § 20 nabylo účinnosti o rok později. Jazykový výklad tedy nepotvrzuje názor stěžovatele o rozporu citovaných ustanovení, neboť vede k závěru, že od 1. 10. 2015 byla účinná

změna § 20 zákona o přestupcích, avšak pro tuto změnu nebyla v právním řádu v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 upravena přechodná ustanovení.

2. (26) Při akceptaci závěru jazykového výkladu (absence přechodných ustanovení ke změně § 20 zákona o přestupcích v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016) je nutné vyřešit použití § 20 v novelizovaném znění za pomoci obecných zásad vztahujících se k aplikaci právních norem. Zejména je nutné zohlednit zákaz retroaktivity, který je zakotven v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod... V souladu se zásadou zákazu retroaktivity pak není možný retroaktivní výklad norem upravujících správní trestání. Ustanovení § 20 zákona o přestupcích upravuje oblast správního trestání, přičemž má hmotněprávní účinky spočívající v prekluzi přestupkového jednání.

3. (27) Je pravdou, že jazykový výklad vede z legislativně technického hlediska k poměrně nestandardnímu závěru, že přechodné ustanovení ke změně § 20 nabylo účinnosti o rok později než samotná změna § 20. Ani tato skutečnost však nečiní úpravu přechodného ustanovení obsoletní, jak dovozuje stěžovatel. Jak vyplývá z ustálené judikatury Ústavního soudu (srov. zejména nálezy ze dne 4. 2. 1997 sp. zn. Pl. ÚS 21/96, nálezy ze dne 12. 3. 2002 sp. zn. Pl. ÚS 33/01 a nálezy ze dne 19. 4. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 53/10), zákaz retroaktivity se uplatní rozdílně v závislosti na tom, zda se v konkrétním případě změny právní normy jedná o pravou nebo nepravou retroaktivitu. Obecně platí, že zatímco pravá retroaktivita je přípustná pouze výjimečně, v případě nepravé retroaktivity je zásadou její přípustnost. Přechodné ustanovení k § 20 stanoví, že pravidlo o přerušení běhu lhůty zahájením řízení se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Vylučuje tedy nejen pravou, ale i nepravou retroaktivitu. Pokud by v novele citované přechodné ustanovení upraveno nebylo, nabízela by se nutně otázka, zda se nová pravidla o přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku uplatní i na lhůty již započaté, avšak ke dni jejich účinnosti neskončené. Přípustnost takového časového působení norem na běh lhůty ostatně potvrdil pro oblast daní Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 9. 2015, Pl. ÚS 18/14. Při akceptaci závěru jazykového výkladu (absence přechodných ustanovení ke změně § 20 zákona o přestupcích v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016) má tedy přechodné ustanovení v novele z uvedeného důvodu své nezadatelné místo.

4. (28) Odhlédnout zde nelze ani od specifické povahy přechodných ustanovení. Ta upravují pravidla pro aplikaci nových ustanovení na právní vztahy. Vztah přechodných ustanovení k normě, jejíž aplikaci upravují, je v podstatě akcesorický. Jejich smyslem je řešení případných střetů staré a nové právní normy za účelem ochrany právní jistoty. Vychází přitom z výše uvedené zásady zákazu retroaktivity. Přechodná ustanovení jsou nezbytná zejména za situace, kdy by jejich absence mohla mít vliv na právní vztahy vzniklé před účinností nového ustanovení. V nyní posuzované situaci je zřejmé, že přechodné ustanovení mělo být s ohledem na svůj úzký vztah k ustanovení měnícímu § 20 účinné současně s ním, tedy od 1. 10. 2015. Nezahrnutí přechodného ustanovení do výjimek uvedených v čl. XXVI je třeba s ohledem na povahu přechodných ustanovení považovat za nedůslednost zákonodárce, který nemohl zamýšlet, aby v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 neplatilo přechodné pravidlo mající toliko akcesorický charakter. Obdobnou nedůsledností je rovněž použití formulace „ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“ v přechodném ustanovení za situace, kdy je účinnost novely dělená. Stěžovatel dovozuje, že je tímto obratem myšlena účinnost novely jako celku, tj. 1. 10. 2016. Takový závěr ovšem nemá žádné opodstatnění. Novela žádnou „celkovou“ účinnost neobsahuje. Není tedy důvod, aby muselo být citovaným obratem myšleno právě a pouze pozdější datum účinnosti. Upravuje-li novela dvě data účinnosti, je nutné obrat „ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“ vnímat dvojité, a to vždy v závislosti na tom, zda daná norma souvisí

s ustanovením, které nabylo účinnosti dne 1. 10. 2015 nebo s ustanovením, které nabylo účinnosti dne 1. 10. 2016. Jak již bylo uvedeno výše, přechodná ustanovení mají akcesorický charakter. Z toho plyne, že daný obrat je v jejich případě nutné vztahovat na účinnost konkrétní normy, k níž se přechodné ustanovení vztahuje. V nyní posuzovaném případě tedy na účinnost změny § 20 zákona o přestupcích, která nastala dne 1. 10. 2015. Opačný výklad by vedl pouze k tomu, že by přechodné ustanovení v podstatě ještě nahrazovalo legisvakanci lhůtu, což však není jeho účelem. Tento účel naplnila ustanovení upravující účinnost, která stanovila, po jaké době od vyhlášení novely ve Sbírce zákonů byla změna § 20 účinná.

5. (29) Výše uvedené vede k jednoznačnému závěru, že § 20 ve znění novely je možné aplikovat na činy spáchané po jeho účinnosti, tj. po 1. 10. 2015. Nelze proto než konstatovat, že zákon neumožňuje více rovnocenných způsobů výkladu, a nelze tak na věc aplikovat zásadu *in dubio mitius* (při pochybnostech postupovat mírněji).

6. (30) Pro úplnost lze dodat, že výše uvedené závěry rovněž korespondují s úmyslem zákonodárce vyjádřeným v důvodové zprávě k novele, konkrétně v její části vztahující se k přechodným ustanovením: „Řízení o přestupcích, která nebyla pravomocně skončena před nabytím účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Jde o standardní ustanovení řešící konflikt mezi stávající procesní úpravou a nově navrhovanou úpravou. Skutečnost, že do evidence přestupků budou zapisovány až přestupky spáchané po dni nabytí účinnosti tohoto zákona, odpovídá primárnímu cíli této etapy zřizování centrální evidence přestupků, kdy mají být evidovány především ty přestupky, jejichž opakované spáchání bude přísněji postihováno. Obdobně úprava přerušení promlčení přestupku se bude aplikovat pouze v případě přestupků spáchaných po účinnosti tohoto zákona.“ Důvodová zpráva vysvětluje rozdělení účinnosti jednotlivých ustanovení novely následovně: „Poměrně dlouhá doba legisvakance nutná pro zavedení evidence přestupků se navrhuje v návaznosti na předpokládaný harmonogram realizace technického řešení (viz přiložená tabulka, kdy „T“ je okamžik uzavření smlouvy s dodavatelem, což se odhaduje do 4 měsíců od publikace návrhu zákona ve Sbírce zákonů). Nabytí účinnosti je proto v návrhu rozděleno. Některé změny provedené v zákoně o přestupcích a zákoně o Rejstříku trestů, které se přímo nevážejí na evidenci přestupků, nabudou účinnosti dříve.“

7. (31) Z uvedeného je zřejmé, že pozdější účinnost zákonodárce stanovil pro ustanovení týkající se zavedení Rejstříku trestů, a to s ohledem na technickou náročnost faktického vytvoření tohoto rejstříku. Naopak pro ustanovení, která nejsou na technické vytvoření Rejstříku trestů nijak navázána, zákonodárce zjevně stanovil účinnost dřívejší. Změna § 20 zákona o přestupcích nepochybně představuje ustanovení, na něž existence či neexistence Rejstříku trestů nemá žádný vliv. Je proto zřejmé, že úmyslem zákonodárce nebylo účinnost novelizovaného znění § 20 odsouvat až na 1. 10. 2016. Uvedenému závěru ostatně odpovídá rovněž systematika novely, která v čl. II rozlišuje jednotlivá přechodná ustanovení. Z tohoto členění je zřejmý důraz na posunutí účinnosti ustanovení vztahujících se k evidenci přestupků v Rejstříku trestů. Cílem zákonodárce evidentně bylo, aby § 20 nabyl účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po vyhlášení novely, tedy dne 1. 10. 2015.

36. Nedůvodná je námitka, že nebylo z výroku rozhodnutí magistrátu seznatelné místo spáchání přestupku. Magistrát ve výroku svého rozhodnutí ze dne 10. 4. 2017 uvedl: „V Olomouci na ulici Javoříčská, ve směru jízdy z ulice Nešverova řídil motorové vozidlo tov. zn. Volkswagen, registrační značka x, kdy nerespektoval dopravní značku B2 „Zákaz vjezdu všech vozidel“ na ulici Nešverova a tuto projel v protisměru“. Z uvedeného výroku, byť ne nejsrozumitelněji formulovaného, jak již konstatoval žalovaný v napadeném

rozhodnutí, je přesto jednoznačné, že žalobce porušil zákaz vjezdu do ulice Nešverovy. Rozhodně magistrát ve výroku nekonstatoval, že by žalobce spáchal přestupek v obou jmenovaných ulicích.

37. Soud nepřisvědčil žalobní námitce, že ve výroku rozhodnutí chybělo jasné vymezení povinností, které žalobce porušil. Magistrát popsal protiprávní jednání žalobce slovy: *nerespektoval dopravní značku B2 „Zákaz vjezdu všech vozidel“ na ulici Nešverova a tuto projel v protisměru*. Z tohoto textu je jednoznačné, že žalobce porušil zákaz vjezdu motorových vozidel a kde a jakým způsobem ho porušil. Ve výroku je současně popsáno, že žalobce porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace*. Ve výroku magistrát konkrétně písemným a číselným označením a současně i slovním popisem popsal dopravní značku a pravidlo chování z ní vyplývající. Takový popis byl vyčerpávající, srozumitelný a jednoznačný. Citovaný popis ve výroku plně odpovídá požadavkům § 77 zákona o přestupcích a požadavku na popis skutku s označením místa a času jeho spáchání.
38. Existenci a viditelnost dopravní značky B2 „Zákaz vjezdu všech vozidel“ na počátku ulice Nešverova osvědčily svědecké výpovědi policistů, z nichž vyplynulo, že žalobce porušil povinnost vyplývající z tohoto dopravního značení, což předpokládá existenci a viditelnost předmětné dopravní značky. Pochybnost do tohoto stavu vnesla odvolací námitka žalobce o neexistenci dopravní značky ve vyjádření k věci ze dne 10. 2. 2016 a námitka o její neviditelnosti, uvedená opakovaně v odvolání. Proto si magistrát vyžádal vyjádření Technických služeb města Olomouce, a. s., ze dne 8. 6. 2016, která sdělila k dotazu, zda v termínu od 8. 12. 2015 do 24. 12. 2015 nedošlo k poškození či jinému znehodnocení svislé dopravní značky B2, která je umístěna v Olomouci na ulici Nešverova, při vjezdu z ulice Vídeňská, že značku neopravovali, nevyměňovali a nebylo znát jiného poškození. O zakrytí nebo jiném důvodu neviditelnosti dopravní značky žalobce nepředložil žádný důkaz, ani netvrdil takovou skutečnost, která by byla věrohodná a zpochybnila zjištěný skutkový stav. I z fotografie v odvolání je zjevné, že v místě značky není žádná zeleň nebo cokoli jiného, co by mohlo způsobit zakrytí značky. Výpovědi policistů odpovídají skutkově dalším podkladům rozhodnutí – vyjádření Technických služeb města Olomouce, a. s., ze dne 8. 6. 2016, a úřednímu záznamu Policie ČR ze dne 20. 12. 2016 a oznámením přestupku a žalobce po zastavení policisty ihned po přestupku neuvedl přílehlavé argumenty či obhajobu svého protiprávního jednání. Proto i soud shledal tuto námitku nedůvodnou.
39. Žalobkyně dále namítala, že správní orgány se nijak nezabývaly úvahou o tom, zda je nová právní úprava přestupků v přestupkovém zákoně pro žalobkyni příznivější. Ani této námitce však nemůže soud přisvědčit. Nová právní úprava je dle žalobkyně příznivější proto, že umožňuje mimořádné snížení výměry pokuty. Vyjma žalobkyní uváděného zavedení institutu mimořádného snížení výměry pokuty bylo v nové právní úpravě přepracováno rovněž ustanovení o určení druhu a výměry sankce (nově „správního trestu“; viz § 37 nového přestupkového zákona) a zpřesnila se či přibyla ustanovení o rysech určujících povahu a závažnost přestupku, o polehčujících a přitěžujících okolnostech (§ 38 - 40 téhož zákona). Uvedená změna se jistě projeví v odůvodnění nových přestupkových rozhodnutí, avšak není s to ovlivnit trestnost jednání žalobkyně ani výši sankce a nelze ji považovat za příznivější pro žalobkyni. Na trestnosti jednání, jež je žalobkyni kladeno za

vinu, se přijetím nové právní úpravy nic nezměnilo. To ostatně nerozporuje ani žalobkyně. Jediná potenciální výhodnost nové právní úpravy v případě žalobkyně tak spočívá skutečně pouze v mimořádném snížení výměry pokuty dle § 44 přestupkového zákona. V případě žalobkyně byla skutková podstata přestupku (dříve správního deliktu) naplněna tím, že nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Žalobkyně přitom v průběhu správního řízení neuváděla žádné relevantní skutečnosti, jež by mohly odůvodnit mírnější postup při jejím trestání (žalobkyně se ostatně až do podání žaloby žádným způsobem nedovolávala příznivosti nové právní úpravy). Nadto žalobkyni byla uložena nejnížší možná sankce. Jak přitom vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 2 As 303/2017-29, explicitní vyjádření úvah na téma příznivosti nové právní úpravy by „*bylo nezbytné, jen pokud by k tomu byl objektivní důvod (rozhodná právní pravidla doznala změny), nebo pokud by to stěžovatel ve správním řízení výslovně namítal (a oprávněně očekával odpověď na své výtky)*“. V případě žalobkyně však žádné objektivní důvody pro vypořádání příznivosti nové právní úpravy dány nebyly. Nedošlo totiž k takové změně ustanovení právních předpisů, podle nichž správní orgány jednání žalobkyně kvalifikovaly a potrestaly, která by měla být při soudním přezkumu zohledněna. Žalovaný tak nepochybil, pokud se uvedené právní otázky výslovně nevěnoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 84/2018-46).

40. Zásada použití pozdější příznivější právní úpravy zakotvená v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a provedená § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, resp. § 2 odst. 1 přestupkového zákona o odpovědnosti za přestupky, je konkretizována v § 112 odst. 3 nového přestupkového zákona takto: Na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější. Při rozhodování o tom, které posuzování je pro pachatele příznivější, se nelze omezovat na srovnávání trestních sazeb, ale je třeba konkrétní případ předběžně posoudit podle všech ustanovení starého a nového práva a pak se zřetelem ke všem ustanovením o podmínkách trestní (zde přestupkové) odpovědnosti (též k důvodům jejího zániku) a trestu (též k možnosti podmíněného odsouzení, upuštění od potrestání atd.) uvážít, co je příznivější (srov. Novotný, O., Dolenský, A., Jelínek, J., Vanduchová, M.: Trestní právo hmotné – I. obecná část. Praha, Codex, 1997, str. 38).
41. Použití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele by tedy v úvahu připadalo, avšak pouze v případech, na které by toto ustanovení alespoň teoreticky mohlo dopadat. Podle § 44 odst. 1 nového přestupkového zákona lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.
42. Žalobce uvádí, že v jeho případě mělo být aplikováno písm. a) citovaného ustanovení, což zakládá na tvrzení, že pokuta 1 700 Kč uložená na spodní hranici zákonné sazby je v jeho případě nepřiměřeně přísná. Toto tvrzení však nijak nekonkretizuje, nedokládá své

osobní poměry, aby osvětlil nepřiměřenou přísnost uložené pokuty a takové skutečnosti ani nijak nevyplývají ze spisu.

43. Krajský soud uvádí, že dopravní přešůpek žalobce lze pokládat za běžný bez zvláštních okolností, které by zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Správní orgány neuvedly žádnou polehčující okolnost, ani ze spisu či z tvrzení žalobce nelze zjistit žádné mimořádné okolnosti. Samotnou částku 1 700 Kč nelze považovat za tak vysokou, aby měla za následek nepřiměřený, např. likvidační, dopad do majetkové sféry žalobce. U takto nízkých částek zákonné spodní hranice pokuty o uplatnění důvodu dle § 44 odst. 1 písm. a) nového přestupkového zákona ostatně prakticky nelze uvažovat.
44. Pokud vůbec nelze uvažovat o tom, že by v konkrétním případě mohly být naplněny podmínky typově vypočtené v § 44 odst. 1 nového přestupkového zákona, a žalobce se využití tohoto mimořádného institutu ani v řízení před žalovaným nedomáhal, neměl žalovaný ani povinnost v odůvodnění svého rozhodnutí vyložit, zda podle jeho názoru byl důvod pro aplikaci tohoto ustanovení a jak využil svého diskrečního oprávnění založeného citovaným ustanovením. Nelze proto přisvědčit ani námitce žalobce, že správní orgány ignorovaly změnu zákona v jeho prospěch (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018-45).
45. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
46. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 28. prosince 2018

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně

